

Arrest

nr. 144 174 van 27 april 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 27 november 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 oktober 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 december 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. FLAMANG, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 30 april 2014 een aanvraag in van een verblijfskaart van een burger van de Unie. Op 24 oktober 2014 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: 'de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;...'

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met zijn partner, zoals vereist door artikel 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij als partners één jaar on- onderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

De op 02.10.2013 aangegane wettelijke samenwoning tussen betrokkenen werd op 04.08.2014 eenzijdig stopgezet te Wevelgem. Uit het negatieve samenwoningverslag van de Lokale Politie Wevelgem dd. 04.09.2014 blijkt dat de relatie tussen betrokkene en de referentiepersoon reeds enkele maanden ten einde is. Tevens vermeld het verslag het volgende: "Ex-vriend Vandendriessche werd opgebeld op 04.09.2014: hij zegt dat hij haar wel een plezier wil doen door haar adres bij hem te laten staan zodat ze een kans maakt om aan verblijfspapieren te geraken. Volgens hem woont ze effectief in bij haar zus: Deerlijksestraat 46 te Harelbeke."

Op 07.10.2014 werd volgende documenten voorgelegd:

- model 4 (bewijs van niet-inschrijving) dd. 07.10.2014, opgesteld door de stad Harelbeke
- verklaring op eer dd. 29.09.2014 vanwege de referentiepersoon waarin hij stelt dat stopzetting van de wettelijke samenwoning een vergissing was, ze nog steeds gelukkig zijn samen en trouwplannen hebben

Echter, de wettelijke samenwoning werd niet opnieuw afgesloten.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onder- zoek van het administratief dossier blijkt dat zij geen aanspraak kan maken op enige verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, § 4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht en van haar rechten van verdediging. Zij voert verder 'de Manifeste beoordelingsfout' aan. Het middel wordt toegelicht als volgt:

"Artikel 2 van deze wet bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing1.

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is.

Dat dient te worden vastgesteld dat de door verzoekster ingediende aanvraag overeenkomstig art. 40ter van de vreemdelingenwet geweigerd werd enkel en alleen op grond van het feit dat er geen samenwoning meer is en dat de partner van verzoekster de verklaring wettelijke samenwoning éénzijdig opgezegd heeft zodat de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht en verzoeksters rechten van verdediging door verweerder ernstig wordt geschonden, daar verzoekster in de onmogelijkheid verkeerde op een afdoende manier haar verweer/argumenten te formuleren.

Dat dient te worden opgemerkt dat een beslissing, met dermate gevolgen voor verzoekster, uitsluitend gebaseerd op een verslag van de politieinspecteur Windels Greet en het feit dat de verklaring wettelijke samenwoning éénzijdig zou zijn opgezegd geen afdoende gemotiveerde beslissing kan uitmaken en zelfs onrechtmatig/onwettig is.

Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder

Dat de beslissing dient te stoelen op een correcte feitenvinding. Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen².

Dit is in casu niet gebeurd nu alvorens een beslissing te nemen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten verzoeksters verdediging/standpunt niet werd gehoord.

Dat verzoeksters rechten van verdediging, de motiverings-en de zorgvuldigheidsverplichting door verweerder ernstig werd geschonden.

1 MAST A., e.a., "Overzicht van het Belgische administratief recht", Kluwer, Brussel, 2002, p. 692-694.

2 MAST A., e.a., o.c., p. 54-55

BV/18115

Dat er sprake is van een ernstige beoordelingsfout in hoofde van verweerder."

2.1.2. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoekster duidelijk de motieven van de bestreden beslissing heeft begrepen, nu ze de motieven ervan vernoemt en tracht aan te tonen dat deze niet draagkrachtig zijn. Aldus is voldaan aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht. Verzoekster voert in concreto aan dat de bestreden beslissing slechts gesteund is op een enkel politieverslag en dat niet afdoende werd nagegaan op basis waarvan de feitelijke samenwoning werd opgezegd. Verzoekster voert evenwel geen elementen aan waaruit blijkt dat deze vaststelling onjuist is, noch wat zij daartegen in had willen brengen. In het politieverslag wordt nochtans duidelijk vermeld dat de relatie tussen verzoekster en de referentiepersoon ten einde is en dat verzoeksters ex-vriend uitdrukkelijk verklaarde dat zij niet meer bij hem woont. Verder wordt vastgesteld dat, ondanks de ex-vriend nadien weer een verklaring aflegde dat ze nog trouwplannen zouden hebben, er geen nieuwe wettelijke samenwoning werd afgesloten. Nergens in het middel worden deze vaststellingen betwist. Verzoekster beperkt zich tot vage beweringen, die niet van aard zijn de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. Met betrekking tot de rechten van verdediging en het zorgvuldigheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het de aanvrager van een verblijfsrecht toekomt alle elementen aan te brengen ter staving van het verblijfsrecht. Het bestuur moet daarbij geen tegensprekelijk debat organiseren zo zij zich voorneemt dit verblijfsrecht te weigeren. Verzoekster brengt geen elementen aan waarmee het bestuur zou nagelaten hebben rekening te houden.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsverplichting, de hoorplicht, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel en de rechten van verdediging. Zij voert in essentie aan dat zij had moeten worden gehoord. In het bijzonder voert zij aan dat geen rekening werd gehouden met het feit dat zij tewerkgesteld was sedert 28 augustus 2014 en met het attest van inburgering. Er is dan ook geen afweging gemaakt zoals vereist door artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Zij licht toe :

"Voorts wil verzoekster verwijzen naar het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, waarin uitdrukkelijk gesteld wordt dat bij de afwijzing van een verzoek tot gezinshereniging alsnog rekening dient te worden gehouden met de aard en de hechtheid van de gezinsband, met de duur van het verblijf alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met het land van herkomst.

Dat verzoekster, overeenkomstig het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, diende te worden gehoord omtrent haar gezins- en economische situatie.

Dat dit in casu niet is gebeurd !!!!

Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, minstens verzoekster uit te nodigen voor een verhoor.

Verzoekster wil benadrukken dat het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht is dat lidstaten moeten respecteren als ze het Unierecht toepassen.

Dit beginsel is wettelijk verankerd in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Het hoorrecht geldt ook bij een beslissing tot uitwijzing. In casu werd verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten betekend zodat zij sowieso en in elk geval, overeenkomstig het artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, voorafgaandelijk door verweerder diende gehoord te worden.

In casu heeft verweerder nagelaten het in artikel 41 van het Handvest vervatte hoorrecht te respecteren vooraleer een individuele beslissing te nemen die in het nadeel van verzoekster is.

Daarnaast stelt het artikel 74/13 Vw. het volgende :

« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land».

Dat de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsprincipe, de hoorplicht en verzoeksters rechten van verdediging door verweerder ernstig werd geschonden.

Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder. Dat verweerder geenszins in de bestreden beslissing motiveerde waarom hij in casu, overeenkomstig het art.17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging en het art. 74/13 Vw. , geen rekening hield met verzoeksters tewerkstelling sedert

28.08.2014 in België bij BVBA Salons Regency, gevestigd te 8580 Avelgem, Leopoldstraat 7, en met het door verzoekster reeds behaalde attest van inburgering (cf. stukken 2 en 3).

Dat er door verweerder, in strijd met de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 en het art. 74/13 Vw. , geen enkele afweging is gebeurd.”

2.2.2. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 41 van het Handvest, merkt de Raad op dat dit artikel en het erin vervatte recht om gehoord te worden krachtens artikel 51, eerste lid van het Handvest, blijkt uit de rechtspraak van het Hof van Justitie dat een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80). Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het weigeren van een recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, een schending van het hoorrecht oplevert.

Verzoekster kon naar aanleiding van haar aanvraag d.d. 30 april 2014 alle gegevens meedelen die zij nuttig achtte, waardoor zij thans bezwaarlijk de gemachtigde van de staatssecretaris kan verwijten dat deze zou zijn tekortgeschoten in zijn hoorplicht. Het vervullen van de hoorplicht kan maar zin hebben voor zover het horen voor de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden, informatie kortom die de overheid van de overwogen, voor de betrokkene nadelige beslissing kan afhouden (RvS 21 juni 1999, nr. 81 126).

Verzoekster voert daarbij aan dat de bestreden beslissing niet vermeldt waarom geen rekening werd gehouden met het attest van inburgering en haar tewerkstelling. De Raad merkt echter op dat deze stukken geen verband houden met het determinerend motief van de bestreden beslissing, met name dat het bestaan van een duurzame en stabiele relatie met de referentiepersoon niet werd aangetoond. Het feit dat er eveneens een attest van inburgering werd neergelegd en dat verzoekster werkt is niet van aard een ander licht te werpen op dit motief.

Waar verzoekster met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten aanvoert dat in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet geen rekening werd gehouden met haar tewerkstelling, noch met het attest van inburgering, merkt de Raad op dat deze bepaling enkel oplegt dat rekening wordt gehouden met het gezinsleven, de gezondheidstoestand en het hoger belang van het kind. De twee stukken die verzoekster aanhaalt houden daar geen verband mee, minstens zet zij niet uiteen op welke wijze dit een incidentie heeft op de beoordeling die overeenkomstig artikel 74/13 van de vreemdelingenwet dient te geschieden. Zij laat verder ook na aan te tonen met welke elementen van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet geen rekening werd gehouden. Met betrekking tot artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG merkt de Raad op dat deze richtlijn in het Belgische recht werd omgezet door de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Een schending van de richtlijn kan als dusdanig dan ook niet meer rechtstreeks worden ingeroepen. Het middel is niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig april tweeduizend vijftien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. VERHAERT